

— Тука заръкияхмы отъ бѣгъта. Вързахмы домовладкѣта и желя му и ги държимъ вътрѣ тамо въ другѣта сталя.

На това отгорѣ влѣзе и Мацко.

— Добръ ни дошло момчето! извика дружината на по-разницытъ.

— Добръ съмъ вы нашель, юнацы, отговори Мацко, на когото дрехытъ бѣхъ влажны отъ роскѣта, и на когото збытъ бѣхъ взели да гракать отъ трескѣ поради развреденытъ му раны. Да ви кааж, момци, що станя Евстатій Воитиди?

— Хваняхъ го! кава единъ отъ злодѣицытъ.

— Хваняхъ ли го?

— Амъ че оставихъ ли го сякашь?

— Амн сега?

— Сѣгат главата му ще влѣзе вътрѣ въ прикѣта!

— А бре, дѣца! Не можемъ ли да го отървемъ, бре?

— Що ли ся не презрѣстнишь та да си отземишь и ты клетнико, рече Тласко. Полудѣлъ ли си?

— Ты си халосникъ! Нищоженъ си ты; отговори Мацко.

— Защо, молиъ ти ся, я ми кажи.

— Защото сърдцето ти е мърша.

— Като го искать всякы искамъ го и азъ.

— Азъ го искамъ, каза Гырджикътъ.

— Тогазы и ный го искамы, извикахъ нѣкои отъ по-разницытъ.

— Тогазы и азъ го искамъ, каза Тласко.

— Въ кожь ли тъмницъ е запрянь? Въ горниѣта ли или въ долниѣта? попыта Мацко.

— Въ горниѣта! Прозорцытъ и ся жельзны.

— Ако имамы време прождамы му единъ пилж и на вчасъ прѣрѣзва жельзата.